

Divji mož in huda muca

Ilustriral Žnidarčič Anton

Tisto leto je bila silno huda zima. Kmet Dolinar je zjutraj zapregel konja v sani in se odpravil v gozd po drva. Škripalo je pod nogami, ko je stopal za konjem. V gozdu je bilo zelo tiho, gozd je počival. Ptice ni bilo tukaj, preselile so se na Dolinarjev vrt, prenočevale so v Dolinarjevem skednju in jedle so na Dolinarjevem dvorišču. Le zajčje, srnje in lisičje stopinje so se sledile v snegu. Pa še nekdo je hodil po gozdu: križem je bilo v mehkem snegu slediti stopinje velike gole človeške noge. Dolinar se ni menil za vse te tihe dokaze gozdnih prebivalcev. Priganjal je konja, naj hitro stopa, da bosta prej opravila. Ko sta prišla v bukovje, je konj mahoma obstal, hrzal je in s prednjo nogo kopal v sneg. Mož je tudi obstal in gledal, zakaj konj noče dalje. In glej, tam v snegu pod največjo bukvo ob poti se je sklanjal divji mož, brskal je po snegu, ga kar z roko odmetaval in iskal žir ter ga zobal. A le redko je dobil kako dobro zrno, ker večja in polna zrna so že jeseni pobrale veverice in gozdne miške.

Kmet Dolinar je že poznal divjega moža, ker mu je nekoč pomagal v gozdu dvigniti prevrnjen voz, zato se ga ni ustrašil. Hitro je pomislil, da je sedaj prilika, ko se mu lahko oddolži za uslugo in povabil je divjega moža s seboj. Ko mu je dopovedal, da bo dobil jesti, je bil pripravljen iti z njim. Kmet je obrnil konja in sani in pognal. Divji mož je vdano stopal zadaj, toda silno težko je hodil. Od lakote je bil oslabel in noge so ga bolele, od mraza so bile vse razpokane. Kmetu se je mož smilil, ustavil je konja in povabil moža na sani. In tako je Dolinar pripeljal domov divjega moža namesto drva.

Povabil ga je v hišo, toda divji mož nikakor ni hotel prestopiti hišnega praga. Gospodinja mu je na dvorišče prinesla veliko skledo z mlekom zalitega močnika in zelo velik kos kruha. Mož je sedel na tnilo in jedel. Medtem pa se je ves čas oziral na kup listja v listnjaku. Mislil si je: tu bi bilo pač boljše prenočevati kot v skalni duplini v gozdu. Ko je pojedel, je pokazal v listnjak. Gospodar je razumel in je prikimal. Mož je šel v listnjak, ki je pred vetrom dobro zavarovan stal med hlevom in skednjem, izgrebel v kupu listja jamo in se zaril vanjo. Zaspal je in spal vse popoldne in vso noč.

Odslej je divji mož vso zimo redno vsak večer prenočeval v Dolinarjevem listnjaku in bi bil najbrž tudi v letnem času, da se ni zgodila neka nezgoda.

Zgodaj spomladi, ko se je le še v kaki senci krpa snega jokavo upirala toploti in so si otroci osvojili zeleneče trate, je prišel neko popoldne v vas mož z medvedom. Otroci so se ju razveselili, se usuli za njima in ju spremljali od hiše do hiše. Pred vsako hišo je mož udarjal na boben, medved je plesal in prislužila sta si dar. Tu je dal gospodar par novcev, tam gospodinja klobaso in kos kruha. V neki hiši so dali medvedu kuhanih suhih hrušk, v drugi z medom namazanega kruha. Ko sta obrala vso vas, sta se odpravila dalje proti samotni Dolinarjevi kmetiji. Tu sta dobila prenočišče. Možu so postlali v izbi pri peči, medveda so dali v listnjak in ga z verigo priklenili k steni. Medved je bil utrujen od celodnevne potovanja in plesa in je v listju hitro zaspal.

Pozno ponoči je prišel divji mož. Nesreča je hotela, da je šel prav ob tisti steni, kjer je ležal medved, in je v temi stopil nanj. Medved, nevoljen, da ga nekdo budi iz spanja, je jezo zarenčal, se vzpel kvišku, s tacami zgrabil moža in ga tresel. Mož se je silno prestrašen otresal medveda. Krepko sta se spoprijela. Končno je zmagal divji mož, zlomil je medvedu eno sprednjih tac. Ko je medvedov objem popustil, je mož skokoma zapustil listnjak in tekel proti gozdu, ves čas v strahu, da mu morda huda žival sledi.

Jutrnji svit ga je našel že sredi pobočja visoke gore. Tu se je ustavil, in ko se je prepričal, da živali ni za njim, se je utrujen usedel na skalo in si ogledoval krvaveče in pekoče rane. Bilo jih je precej, ker medved ima ostre kremplje in močne zobe.

»To je bila huda muca, to je bila huda muca,« je ponavljal sam pri sebi.

Pri gorskem studentu si je rane izmil, nato je z ostrim kamnom kopal iz zemlje korenine zdravilnih zelišč in jih je polagal na rane.

Mrzlo je bilo še na gori, toda v dolino si ni upal vrniti, ker se je bal hude muce. Poiskal si je zavetje v skalni duplini ter se zdravil in hranil s koreninami, dokler ni tudi na goro prispela pomlad in natrosila po planini raznih dobrih zelišč.

Vse poletje je ostal na gori in dobro mu je bilo. Divje koze so mu dajale mleka, planina in gozd pa dosti dobrih sadežev. Sklenil je, da se nikdar več ne vrne v dolino, kjer imajo tako hude živali.

Toda pozno jeseni, ko je sneg pokril gorske vrhove in mu je mraz drugoval in ko sta še oba spuščala po pobočju proti dolini, sta pred seboj tirala divjega moža. Umikal se je snegu in mrazu in tako je prišel zopet v svoj gozd nad Dolinarjevo kmetijo.

Spomnil se je dobrega Dolinarjevega močnika in toplega listnjaka, a spomnil se je tudi hude muce in si ni upal približati hiši. Posedal je na obronku gozda in gledal proti listnjaku. Ko tiste hude živali le ni bilo iz listnjaka in je tudi na dvorišču ni videl, je začel upati, da je morda odšla.

Nekega dne je Dolinar vozil gnoj na njivo pod gozdom. Kar zasliši iz gozda:

»Kmet, ali imaš še tisto hudo muco?«

Ozre se proti gozdu in vidi, da vprašuje divji mož. Takoj se je spomnil medveda in sedaj mu je bilo jasno, zakaj je imel medved zlomljeno taco. Seveda, z divjim možem sta se tepla. O, saj njemu se je zdelo, da je bilo tako.

Povedal je možu, da nima več hude muce in da se tudi nikdar več ne bo vrnila.

Mož je potolažen in vesel zopet šel k Dolinarju in se še sedaj vsako zimo vrne tja.

